

ἀσπαλαθοκορφορίζα ἡ, Θήρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσπάλαθος, κορυφή καὶ ρίζα.

Κορυφή καὶ ρίζα ἀσπαλάθου: Ἄσμ.

Ἀσπαλαθοκορφορίζα καὶ ἀγκύλι π' ἀγκυλώνεις,
ἐκεῖ ποῦ δὲ σὲ θέλουνε μὴν πάς νὰ ξεφυτρώνης.

ἀσπαλαθόριζα ἡ, Κρήτ. Κύθν.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσπάλαθος καὶ ρίζα.

Ἡ ρίζα τοῦ ἀσπαλάθου ἔνθ' ἀν.: Ἄσμ.

Σὰ δὴν ἀσπαλαθόριζα ποῦ τήνε τρών οἱ -ῖ- αἶγες,
ἐτσὰ μ' ἐφάγανε κ' ἐμὲ οἱ -ῖ- ἐδικές σου ἔγνοιες

Κρήτ.

ἀσπάλαθος ὁ, Ζάκ. Θήρ. (Οἶα) Ἰκαρ. Κάσ. Κρήτ. Κύ-
θηρ. Χίος κ.ά. — Λεξ. Βάιγ. Αἰν. Περίδ. Ἐλευθερουδ. Βλαστ.
463 Δημητρ. ἀσπίλαθος Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κύμ. Ὀρ.) ἀσπά-
λιθος Πελοπν. (Μεστ.) ἀσπάλαθας Θήρ. Θράκ. Κῶς Νάξ.
(Καλόξ.) Πάτμ. Ρόδ. ἀσπάλαθ-θας Ρόδ. ἀσπάλαθας Κά-
λυμν. Ρόδ. ἀσπόλαθας Σύμ. ἀσπόλαθ-τας Σύμ. ἀσπάλα-
τας Νίσυρ. ἀσπῶναθας Νάξ. (Βόθρ.) ἀσπίλ-λαθ-θος Εὐβ.
(Κουρ.) ἀσπάλαθρος Ἄνδρ. (Κόρθ.) Εὐβ. (Πλατανιστ.) Κέρκ.
Κέως Κρήτ. Κύθηρ. Κύθν. Λέρ. Μέγαρ. Μῆλ. Σίφν. Χίος
(Πυργ. Μεστ. κ.ά.) — Λεξ. Δημητρ. ἀσπάλαθρος Πελοπν.
(Λακεδ.) ἀσπῶναθρος Νάξ. ἀσπαλαθρός Πελοπν. (Λα-
κων. Μάν.) ἀσπαλαθρός Πελοπν. (Λακων.) ἀσπάλαθρους
Σάμ. Λέσβ. ἀσπάλεθρες Σκῦρ. ἀσπάλαθρας Ἄνδρ. Ἰων.
(Κρήν.) Κέρκ. Κύθν. Μύκ. Νάξ. (Σαγκρ.) Παξ. Πελοπν. (Κα-
λάβρυτ. Μαντίν.) Σίφν. — Λεξ. Δημητρ. ἀσπάλαθρας Νάξ.
(Ἀπύρανθ.) ἀσπάλαχτος Ζάκ. Μύκ. — Λεξ. Βλαστ. 463
ἀσφαλαχτός Ἀθῆν. Ζάκ. Πελοπν. (Μάν.) — Λεξ. Βλαστ. 463
Δημητρ. ἀσπάλαχτας Πελοπν. (Μάν.) ἀσφέλαχτος Ἡπ.
(Ἰωάνν.) Πελοπν. (Μεστ.) ἀσφελαχτός Κεφαλλ. — Λεξ.
Δημητρ. ἀσφελεχτός Λεξ. Δημητρ. ἀσπάλαχτος Πελοπν.
(Μάν.) ἀσπαλαχτρός Πελοπν. (Λακων.) ἀσπάδαρος ἸΒενι-
ζέλ. Παροιμ. 270,45 ὁσπάλαθος Κρήτ. Κύπρ. Πελοπν.
(Γελίν.) — Λεξ. Βλαστ. 463 ὁσπάλαθρος Πάρ. — Λεξ. Βλαστ.
463 ὁσπαλαθρός Πελοπν. (Λακων.) ὁσπάλαθρους Σάμ.
ὁσφαλαχτός Πελοπν. (Λεῦκτρ.) ὁσφελαχτός Λευκ. ἔξελα-
φτός Πελοπν. (Κορινθ.) Λεξ. Βλαστ. 463 ὁσφάλαχτους
Εὐβ. (Στρόπον.) ἀσπαλάθρα ἡ, Σίφν. — Δασ. βλάστ. δη-
μῶδ. 78 καὶ 79 — Λεξ. Ἐλευθερουδ. Δημητρ. ἀσπάλαχτη
Λεξ. Βυζ. Βλαστ. 463 ἀσπάλαχτ' Θράκ. (Αἰν.) ἀσπάλαθο
τό, Μέγαρ. ἀσπάλαθρο Μύκ. Πάρ. (Λεῦκ. κ.ά.) Πελοπν.
(Καρυά Κορινθ.) Σίφν. — Λεξ. Βλαστ. 463 ἀσπάλαθρου
Λέσβ. Στερελλ. (Ἀράχ.) ἀσπάλαχτο ΚΠασαγιάνν. ἐν Πα-
ναθην. 1907 σ. 232 ἀσφέλαχτο Ἀγροτ. Λεξ. (λ. ἀσπάλα-
θος) ἀσφέλαχτου Στερελλ. (Ἀκαρν.) ἀσφάλαχτο Πελοπν.
(Λακων. Λάστ. Πυρί) — Λεξ. Βλαστ. 463 ἀσφάλαχτρο
Πελοπν. (Λάστ.) ἀσπάλιχτρο Λεξ. Ἐλευθερουδ. Δημητρ.
ὁσπάλαθρο Ἀθῆν. Σίφν. — Λεξ. Βλαστ. 463 ὁσπάλαθρου
Εὐβ. κ.ά. ὁσπέλαθρο Ἀθῆν. ὁσπάλαχτο Πελοπν. (Ἀργ.
Γορτυν. Ἡλ. Ναύπλ.) ὁσφάλαχτο Πελοπν. (Γορτυν. Λάστ.)
— Λεξ. Βλάστ. 463 ὁσφαλαχτό Ἡπ. (Πρέβ.) ὁσφέλαχτο
Πελοπν. (Τριφυλ.) ὁσφελαχτό Ἡπ. — ΚΚρυστάλλ. Ἔργα
2,37 ὁσπάλαχτρο Λεξ. Βλαστ. 463 ὁσπάλαχτρον Μακεδ.
(Καταφύγ.) κ.ά. ὁσφάλαχτρο Πελοπν. (Ἀργολ.) ὁσπό-
λασ-σο Καλαβρ. (Μπόβ. Χωρίο Βουν.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀσπάλαθος, παρ' ὃ ἐν χειρογράφοις
καὶ ἀσφάλαθος.

1) Τὰ φυτὰ ἀσπάλαθος ὁ ὀχληρὸς (calycotome infecta)
καὶ ἀσπάλαθος ὁ λαχναῖος (calycotome villosa) τοῦ γέ-
νους τοῦ ἀσπαλάθου (calycotome) τῆς τάξεως τῶν ψυχαν-
θῶν (papilionaceae), θάμνοι ἀκανθώδεις διὰ φράκτας

σύνθη. : Φρ. Ἐκατοσε'ς τὸν ἀσφαλαχτό (ἦλθεν ἡ σειρά της νὰ
ὑπανδρευθῇ, ἐπὶ κόρης ἀγάμου) Μάν. Πιάνονμαι ἀπ' ἀσφα-
λαχτοῦς (ἐπὶ ἀπελπίδων) Ζάκ. Μεταξὺ μας ἀσπάλαθροι θὰ
φυτρώσουν (θὰ γίνωμεν ἐχθροὶ) Κέρκ. Τό 'κλεισε μὲ ἀσπά-
λαθρα τὸ σπῖτι του (ἀπεμάκρυνε διὰ τῆς στάσεώς του καὶ
αὐτοῦς τοὺς οἰκείους) Καρυά Κορινθ. || Παροιμ. Ὅπου δὲ
δορεῖ νὰ πιαστῇ ἀπὸ τὴν ἀσπάκα πιάνεται ἀπὸ τὸν ἀσπαλαθρό
(ἐπὶ τῶν ἐν ἀνάγκῃ καὶ πρὸς τοὺς ἐχθροὺς καταφευγόντων)
Λακων. || Γνωμ.

Ὅταν ὁ ὁσπάλαθρος ἀνθῇ καὶ ὁ σπάρτος λουλουδίῃ,
τὸ μελανούρι εἶν' παχὺ κ' ἡ σάλπα ἀδυνατίζει

Πάρ. || Ἄσμ.

Ἀσπάλαθρο 'ς τὴ γειτονιά τσαὶ κατσοφρυγανάτοι,
ἀκόμα δὲ γεννήθησι τσαὶ θές τσαὶ γυναικάτοι

Πάρ.

Ἐμορφα ποῦ εἰταίρισαν τὰ δύο ἓνα μπόϊ,
ὁ ἓνας εἶν' ἀσπάλαθρος καὶ ὁ ἄλλος 'χινόποδι

Λέρ.

Ἄν κάμ' ἡ ἀστοιβὴ δαβρὶ καὶ ἀσπάλαθας κοντάρι,
τότες κ' ἐσὺ ἀνήμενε ἄντρας πῶς θὰ σὲ πάρῃ

(δαβρὶ = ραβδί) Πάτμ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ.
'Σφαλαχτό καὶ τοῦ 'Σφελαχτοῦ σπηλαιῖς Γορτυν. Ἀσπάλα-
θρο Αἰγίν. Ἀσπάλαθρα Μονεμβ. Ὀσπάλαθρα Πήλ. Ὀσπάλαχτρα
Ἀργ. Συνών. ἀσπαλαθρά, ἀσπαλάθι 1, ἀσπραγκαθρά.

β) Ἡ ἄκανθα τοῦ ἀσπαλάθου ἡ ἄλλου δένδρου ἄκαν-
θώδους Εὐβ. (Κουρ. Ὀρ.) κ.ά. Συνών. ἀσπαλαθότσιτα.

2) Τὸ φυτὸν λύκιον τὸ Εὐρωπαϊκὸν (lycium Euro-
raeum) τοῦ γένους τοῦ λυκίου (lycium) τῆς τάξεως τῶν
στρυχνωδῶν (solanaceae), ἡ λευκάκανθα τοῦ Διοσκορίδου,
ἡ λευκὴ ράμνος τοῦ Θεοφράστου Κρήτ. Συνών. ραμνεά,
ράμνος. 3) Ὑπὸ τὸν τύπ. μαύρη ἀσπαλάθρα, τὸ φυτὸν
ράμνος ἡ ἐλαιοειδὴς (rhamnus oleoides) καὶ ράμνος ἡ
Ἑλληνικὴ (rhamnus Graeca) τοῦ γένους τῆς ράμνου
rhamnus) τῆς τάξεως τῶν ραμνωδῶν (rhamnaceae),
ἡ μέλαινα ράμνος τοῦ Θεοφράστου Σίφν. — Δασ. βλάστ.
δημῶδ. 78 καὶ 79 — Λεξ. Ἐλευθερουδ. Συνών. μαυρα-
γκαθρά. [**]

ἀσπαλαθότρουλλα ἡ, Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσπάλαθος καὶ τρούλλα, δι' ὃ ἰδ.
τρούλλος.

Ἡ κορυφή τοῦ ἀσπαλάθου. Συνών. ἀσπαλαθό-
φουντα.

ἀσπαλαθότσιτα ἡ, Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσπάλαθος καὶ τσίτα.

Ἡ ἄκανθα τοῦ ἀσπαλάθου: Ἄσμ.

Σὰ δὴν ἀσπαλαθότσιτα ἀπὸ τὴ δρών οἱ -ῖ- αἶγες,
ἐτσὰ μ' ἐφάγανε κ' ἐμὲ οἱ -ῖ- ἐδικές σου ἔγνοιες.

Συνών. ἀσπάλαθος 1 β.

ἀσπαλαθούλλι τό, ἀμάρτ. ἀσφαλαχτούλλι Πελοπν.
(Γορτυν. Μάν.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀσπάλαθος διὰ τῆς καταλ. -ούλλι.

Ἀσπαλαθάκι, ὃ ἰδ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν
τύπ. Ἀσφαλαχτούλλι Γορτυν.

ἀσπαλαθόφουντα ἡ, ἀμάρτ. ἀσπαλαθόφουδα Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσπάλαθος καὶ φούντα.

Ἀσπαλαθότρουλλα, ὃ ἰδ.: Ἄσμ.

Σὰ δὴν ἀσπαλαθόφουδα ποῦ τήνε τρών οἱ -ῖ- αἶγες,
ἐτσὰ μ' ἐφάγανε κ' ἐμὲ οἱ -ῖ- ἐδικές σου ἔγνοιες.

* **ἀσπαλαθωνία** ἡ, ὁπολασ-σωνία Καλαβρ. (Μπόβ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσπάλαθος.

Τόπος μὲ πολλοὺς ἀσπαλάθους. Συνών. ἰδ. ἐν λ.
ἀσπαλαθράς 1.

